

PANSTVÁ YORKSHIRE

≡ SARAH E. LADD ≡

Pretvárka za bránami Cloverton Hallu

Osvojíte si láskostný príbeh... dokonale srovnáte romantiku a napätia!
Publisher's Weekly

PANSTVÁ YORKSHIRU

• SARAH E. LADD •

Pretvárka
za bránami
Cloverton Hallu

SARAH E. LADD
The Cloverton Charade

Copyright © 2024 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2026 by Marta Gergelyová

Cover © Villa Grafica

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

SARAH E. LADD
Pretváрка za bránami Cloverton Hallu

Z anglického originálu The Cloverton Charade
(Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins
Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2024)
preložila Marta Gergelyová.

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 649. publikáciu
v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0620-1

Tento román
venujem R. G. –
ako prejav priateľstva a vďaky.

Predslov

*Londýn, Anglicko 1810
Aukčná sieň Flannerovcov*

„*Nechod' do dokov sama. Je to nebezpečné.*“

V hlave sa jej ozývalo otcovo varovanie. Samozrejme, mal pravdu. Popri tomto úseku Temže bolo násilie na dennom poriadku, kolovali tu kadejaké zvesti o nič netušiacej duši, ktorá sa stratila a už o nej nikto nikdy nepočul. Slnko však ešte nezapadlo.

Nemôže sa teda nič stať, keď si to tu lepšie prezrie.

Štrnásťročná Olivia Brannonová vyšla zadným vchodom z Aukčnej siene Flannerovcov na rušné mólo, do hektického sveta, ktorý dobre poznala. Okolo nej sa to hemžilo námorníkmi a predavačmi, ktorí chceli nepochybne využiť miznúce svetlo dňa, ukričané biele morské vtáky sa vrhali strmhlav dolu, poletovali pomedzi sťažne vysokánskych lodí. Vlhký vzduch presiaknutý hmlou zvláštne voňal rybami a rascou, drevom a tabakom, a Olivia znova pocítila vzrušenie z novôt a dosiaľ nepreskúmaných vecí.

Chcela vidieť všetko, spoznať všetko, nielen poklady, aké privážajú obchodné lode Britskej východoindickej

spoločnosti. Chcela si vypočuť príbehy o exotických krajinách, z ktorých priplávali, i o ľuďoch, ktorí ich postavili.

Natiahla sa na špičky a priložila si ruku k čelu, aby si zatienila oči pred zapadajúcim zlatým slnkom, odrážajúcim sa od roztancovanej vodnej hladiny. A vtedy to pomedzi dav námorníkov, hromady sietí a stočených lán zbadala!

Veľkú drevenú klietku s nápisom *Živé zvieratá*.

„Olivia.“

Známy chlapčenský tenor jej celkom pokazil očakávania a podráždil ju. Napriek tomu sa obzrela ponad plece.

Hneď za ňou stál Lucas Avery, vysoký, vyhúknutý mladík o tri roky starší od nej. Cez šľachovité plece mal prevesenú objemnú koženú brašnu. Vetrík vejúci od rieky mu postrapatil svetlohnedé vlasy. Keďže trávil celé dni na slnku, zdali sa ešte bledšie. Červenkastú pleť, akú si uňho pamätala, mal oveľa tmavšiu.

„Čoskoro sa zotmie.“ Kývol smerom k Temži. „Po západe slnka tu nie je bezpečne.“

Bolo to opodstatnené varovanie, ale Olivia mu nedopraje radosť z pomyslenia, že jej povedal niečo, čo by si už dávno sama neuvedomovala. „Viem.“

„A čo tu vlastne porábaš?“ Lucas s ňou zladil krok, keď napredovala po drevených doskách.

„Ak to už musíš vedieť, *Belletrue* včera priviezla tigra. A majú ho prepraviť do Kráľovského zverinca v londýnskom Toweri. Dúfala som, že ho uvidím,“ vyhlásila, pocítiať pýchu, že mu môže zvestovať takúto novinu a vybrať tému rozhovoru. „A ty tu čo robíš? Myslela som si, že si v Oriente.“

„Bol som.“ Odmlčal sa, aby mohli pomedzi nich prejsť

dvaja muži s velikánskym kufrom. „Vrátili sme sa len včera.“

Olivia si zahryzla do spodnej pery a očami vyhládala sťažne a rahná.

Ako mu len závidela!

Lucasov otec Timothy Avery bol sprostredkovateľom predaja starožitností, presne ako jej otec. Lucas s ním často cestoval do Indie, Egypta a Talianska, kde hľadali vzácnosti, rarity. Aj jej otec cestoval, ale nedovolil jej sprevádzať ho. Odkedy jej matka dostala záškrť a umrela počas plavby do Talianska, otec považoval obe svoje dcéry za príliš krehké, aby ich bral na cesty. Olivia proti tomu rázne protestovala, ale márne.

Od kôp uskladnených plachiet a budov z tehál lemujúcich doky sa ozval prenikavý rev. Niečo také jakživ nepočula. Vzápätí k nej doľahli výkriky a šuchot. Keď sa obrátila, zbadala dvoch námorníkov, ako cez klietku prehadzujú a pripevňujú sivú nepremokavú plachtu. Pripojili sa k nim ďalší námorníci a klietku odtisli od kraja móla k budovám.

Skľúčene zvesila plecia. „Nestihla som to.“

„Tiger tu možno bude aj zajtra,“ pokúsil sa ju rozveseliť Lucas.

Snažil sa byť milý, to vedela. Lenže jeho zmierlivá poznámka ju podráždila. Lucas Avery bol vždy láskavý. Keď sa ako deti hrávali, túto vlastnosť uňho obdivovala najviac. No nič jej nezaručí, že tiger tu bude aj zajtra, a vlastne to ani nie je vhodný komentár. Ako s ňou môže takto bezprostredne debatovať? Akoby ich otcovia neboli nepriatelia! Akoby jeho otec nezradil pred časom jej otca!

„Možno.“ Obrátila sa späť k vchodu do aukčnej sieňe zo strany dokov.

„Odprevadím ťa dnu.“

„Netreba,“ povedala ostrejšie, než zamýšľala.

„Aj tak pôjdem s tebou.“

Ocitli sa pred vchodom do aukčnej siene a Lucas jej otvoril. Keď vošla, pocítila priam neznesiteľnú horúčavu a do nosa jej uderil silný pach tiel, tlačiacich sa v nevetranom priestore. Spomalila, aby sa jej oči prispôsobili šeru, a potom sa znova obrátila k Lucasovi. „Ako vidíš, už som dnu a nič sa mi nestalo. Takže – prajem ti príjemný deň.“

Lucas jej odmietnutie ignoroval a naklonil sa bližšie, aby ho pre okolitú vravu počula. „Je to váza *Caveese*?“

Olivia sledovala, kam sa díva. Presne tam predtým zanechala otca. Edward Brannon a jeho brat Thomas práve vyťahovali zo slamy v debničke impozantnú čínsku vázu z modro-bieleho porcelánu, chýrny artefakt z dynastie Ming.

Odľahlo jej. Váza dorazila. Jej otec sa ju pokúšal kúpiť celé roky, čakali viac než pätnásť dlhých-predlhých mesiacov, než ju priviezli na anglické pobrežie. A ako to už pri podobných osudných transakciách býva, stále sa báli, že sa pri prevoze poškodí alebo stratí.

Teraz je však tu: veľká, nepoškodená, úchvatná.

Olivia zdvihla bradu. Povedala si, že sa chopí príležitosti a zvíťazí nad Averyovcami. „Áno, môj otec ju získal do zbierky *chinoiserie* na panstve Cloverton Hall, ktorá patrí pánovi Francisovi Miltonovi.“

Vedela, ako to meno na Lucasa zapôsobí, a tak sa dramaticky odmlčala, aby si to naplno uvedomil, a po chvíli utrúsila: „Už musím ísť. Otec potrebuje moju pomoc.“

Na odpoveď nečakala. Mierne pokrčila kolená a prepľietla sa pomedzi zvedavcov k miestu, kde jej otec a strýko práve vytiahli z debničky obrovskú vázu v štýle

tianqiuping, vysokú bezmála šesťdesiatjeden centimetrov. Na to, aby ju bezpečne zdvihli, museli byť dvaja.

Možno to Olivia prehнала. Otec jej pomoc totiž nepotreboval. Lenže ako inak by sa naučila všetko o oceňovaní starožitností, ak by sa do celého procesu naplno nezapojila?

Keď podišla bližšie, všimla si detaily. Typický kobaltovomodrý odtieň na žiarivobielenom pozadí... Urputný drak s piatimi pazúrmí, vyobrazený koldokola na sférickej základni – symbol vládcu... Lotosové kvety zdobia cylindrické hrdlo... A napokon morské vlnky *lishui*, vyobrazené na základni aj hornom okraji...

Zaplavila ju obrovská hrdosť a usmiala sa. Starožitníctvo Brannonovcov dokázalo niečo, čo by Starožitníctvo Averyovcov nikdy nedokázalo: priviezlo umelecké predmety nepredstaviteľnej hodnoty do slávnej zbierky *chinoiserie*, patriacej pánovi Miltonovi. Aj keď ich Averyovci porazili na iných frontoch, Olivia pocítila nové odhodlanie. Toto je prvý z mnohých ďalších prípadov, keď budú dominovať Brannonovci. Možno nie je pekné byť zatrpknutý voči inej rodine, ale dozaista nie je nič zlé na tom, ak toto ťažko vybojované víťazstvo oslávia.

1

*Londýn, Anglicko
koniec augusta 1818
Starožitníctvo Brannonovcov*

Olivia nemohla uveriť vlastným ušiam – naozaj jej práve ponúkli niečo také? O podobnej príležitosti dosiaľ iba snívala.

Očakávanie, pri ktorom sa jej takmer zakrútila hlava, sa miešalo s pochybnosťami. Na mámvivý okamih si predstavila celkom iný život. Život, ktorý by jej poskytol nezávislosť, sebestačnosť. Život, v ktorom by ju niekto potreboval, vážil si ju.

Pozrela sa na elegantne oblečenú ženu pred sebou, pani Agnes Miltonovú, vdovu po otcovom najvplyvnejšom klientovi. „Prajete si, aby som navštívila Cloverton Hall a ocenila vašu zbierku?“

Pani Miltonová si v náručí nadhodila huňatého nemeckého trpasličieho špica a potom si nonšalantne upravila jadeitovozelenú rukavičku z kozľaciny. „Áno. Manžel mi o vás rozprával. Spomenul mladú ženu, ktorá pomáha svojmu otcovi s odhadmi cien a o starožitnostiach vie viac než ktorýkoľvek jemu zná-

my dodávateľ. Keďže som sa ocitla v neobvyklej situácii, potrebujem pomoc niekoho, kto sa v takých veciach vyzná.“

Olivia si dodala odvahy a šibla očami po strýkovi Thomasovi, ktorý bol v tej chvíli okrem nej a pani Miltonovej jediným človekom v prijímacej miestnosti Starožitníctva Brannonovcov. Thomas Brannon sa po smrti Oliviiho otca pred štyrmi rokmi stal výlučným vlastníkom ich podniku. Pred klientom by nikdy otvorene nevyjadril nesúhlas, ale teraz mu myklo ľavým okom s poklesnutým viečkom a pery zovrel do tenkej čiary.

Olivia sa znova dychtivo sústredila na drobnú guľatú ženu pred sebou. „A vaša zbierka – ide o umelecké predmety *chinoiserie*?“

„Zopár ich tam je, áno, ale zbierka zväčša obsahuje šperky, mušle a drahokamy, ktoré som zdedila priamo po svojom starom otcovi. Bol kapitánom obchodných lodí Britskej východoindickej spoločnosti. Ani jedna z týchto cenností nepatrí do majetku Cloverton Hallu. Chcem od vás, aby ste jednotlivé kúsky katalogizovali a ocenili. A ak pôjde všetko podľa plánu, aby ste veľmi diskrétno našli kupcov.“

Olivia si za chrbtom zovrela ruky, aby na sebe nedala poznať, aká je nadšená. Vari sa jej splní sen? Vyhládali ju vďaka profesionálnej reputácii, akej sa teší?

V hlave jej vírilo množstvo otázok, ale strýkov nepríjemný pohľad ju uzemnil. Od otcovej smrti je z nej obyčajná pomocníčka v Starožitníctve Brannonovcov a strýko sa teraz všemožne snaží, aby na to nezabudla.

„Azda by tam mal ísť aj strýko,“ navrhla neochotne. „Má široký rozhľad, čo sa týka...“

„To nepôjde,“ namietla pani Miltonová. V belasých očiach sa jej zračila príkrosť, jej pohľad bol prenikavý,

priamy. „Môj synovec, nový pán Cloverton Hallu, sa nasťahoval len nedávno. O tomto sa nesmie dozvedieť. Nepochybujem, že sa pokúsi napadnúť skutočnosť, že si robím nárok na svoju zbierku, a bude tvrdiť, že ju vlastní on. Ak by váš strýko, ktorý je známy obchodník so starožitnosťami, prišiel na moje pozvanie, začali by sa šíriť klebety. No keď prídete vy, nikto sa nad tým nepozastaví.“

Olivia sa zľakla, že pani Miltonová ponuku stiahne, a tak dodala: „Bude mi čťou prísť k vám do Cloverton Hallu kedykoľvek, keď vám to bude vyhovovať, pani Miltonová. Som si istá, že ako znalkyňa starožitností vás neklamem.“

Pani Miltonová stisla tenké pery a voľnou rukou pohladila psíka, akoby bola zvyknutá, že sa jej druhí vždy podvolia. „To som rada. Môj synovec sa chystá usporiadať spoločenské stretnutie, aby svojim priateľom ukázal Cloverton Hall, a požiadal ma, aby som sa ujala úlohy hostiteľky. Za normálnych okolností by som niečo také absurdné odmietla, ale teraz to vnímam ako príležitosť. Na tomto stretnutí budete vystupovať ako môj hosť.“

Olivia už počula o podobných podujatiach, keď sa boháči nahrnú do veľkolepého vidieckeho sídla a okázalo sa tam zabávajú aj dva týždne. No ani v najodvážnejších snoch by nedúfala, že na takéto stretnutie niekedy pozvú aj ju.

„Odídeme budúcu stredu. Počas pobytu na panstve sa zúčastníte zábav aj ostatného diania, aby sme sa vyhli špekuláciám, no v dopoludňajších hodinách – a keď čas dovoľí, aj inokedy – budete oceňovať moju zbierku.“

Na Oliviu doľahli obavy. Nemá vhodné šaty. A ako sa bude v takom prostredí správať? To sa však dá vyriešiť. Dlhuje to nielen sebe, ale aj svojej mladšej sestre Laure.

Musí sa chopiť každej príležitosti, aby sa v živote niekam posunula.

„A pokiaľ ide o odmenu,“ pokračovala pani Miltonová, „predpokladám, že to bude ako pri ktoromkoľvek inom obchode – dostanete dohodnuté percentá z kúpnej ceny, keď sa umelecký predmet predá. Do toho času vám za námahu poskytnem bývanie, stravu a ošatenie.“

Olivia ignorovala pichľavú narážku na adresu prostých mušelínových šiat s potlačou v uhl'ovosivom odtieni, ktoré mala práve na sebe. Nebolo to až také dôležité. Teraz pre ňu nič nie je dôležitejšie, než využiť príležitosť, aká sa jej naskytla. „Áno, madam.“

„To sa mi páči. Moja komorná sa s vami spojí a oznámi vám ďalšie dôležité podrobnosti. Okrem toho zariadi, aby k vám prišla moja krajčírka. Oboznámim ju s tým, aký šatník budete potrebovať. Predovšetkým si však pamätajte, že musíte konať nanajvýš diskkrétne. Pre ostatných účastníkov budete jednoducho mojím hosťom.“

Pani Miltonová sa s nimi okázalo rozlúčila, vyšla z ich skromného starožitníctva a prijala pomoc lokaja v livreji pri nastupovaní do kočiara. Až keď sa bohato zdobený povoz pohol a v hustom popoludňajšom vzduchu sa za ním zdvihol kúdol prachu, napätie z Olivie opadlo.

Náhle ju zaplavil pocit, že sa jej čo nevidieť zmení život, a už sa nevedela dočkať, kedy sa to stane.

2

Olivia prekročila isté medze. Dôležité medze.

Kvetová vôňa konvalinkového parfumu pani Miltonovej ostala v miestnosti aj po jej odchode. Pravidelný tikot hodín na kozubovej rímse Olivii pripadal v nehybnom tichu nezvyčajne ostrý, akoby aj on očakával strýkovo pokarhanie.

„Takže si sa rozhodla, áno?“ zahundral napokon Thomas Brannon, jeho barytón bol nezvyčajne napätý, drsný. „Bez toho, že by si sa so mnou poradila?“

Mal právo sa jej na to spýtať, lenže ako dlho už Olivia čaká na niečo – čokoľvek –, čo by jej poskytlo istú formu samostatnosti? Obrátila sa tvárou k mužovi, ktorý sa nesmierne podobal jej otcovi, aj keď iba zovňajškom. „Predpokladala som, že vás poteší, keď sa na nás taká veľavážená dáma obráti s takouto zákazkou.“

„Poteší?“ Strýko sa zamračil a dal si ruky v bok. „Ako som ti už nespočetne veľakrát povedal, nie si konateľkou tejto obchodnej spoločnosti, Olivia.“

Jeho tvrdenie ju nepríjemne bodlo. Je pravda, že je len dcérou kedysi uznávaného dodávateľa starožitností a že by sa mala zo všetkých síl snažiť dobre vydať, a nie ba-

žiť po profesionálnom uznaní. Ona však strávila väčšiu časť života po boku otca práve v tomto starožitníctve, učila sa rozpoznávať nuansy starožitností a rôznych iných artefaktov. Charakterizovalo ju to, definovalo, vyjadrovalo to spôsob, akým žila.

Tú tému však chcela uzavrieť, a tak vykročila za strýkom Thomasom, ktorý vypochoďoval z prijímacej miestnosti do skladových priestorov. Keď vošli do vlhkého a sporo osvetleného skladu, do nosa jej uďrel dobre známy pach prachu a stuchliny.

„Nie, nie som konateľkou tejto obchodnej spoločnosti, ale viem toľko, čo väčšina predavačov starožitností, ak nie viac. Toto je ohromná príležitosť.“

„Príležitosť na čo?“ Strýko Thomas zastal vedľa pracovného stola, pri ktorom sedel Rusell Crane, jeden z ich zamestnancov, a zdvihol kôpku neotvorených listov. „O zbierke pani Miltonovej som nikdy nepočul. A pochybujem, že niekto áno. Takéto nápady sú zrejme zúfalým pokusom vytĺcť z toho, čo sa dá, keďže Francis Milton už nie je medzi živými. Asi sa tam neoplatí ísť, ale ty si sa so mnou neporadila a namiesto toho si podľaľhla emóciám. Výsledkom je, že si tú ponuku prijala.“

Olivia si zahryzla do spodnej pery a odolala pokúšaniu sarkasticky odvrknúť, aj keď to mala už-už na jazyku. Nenávidela, keď niekto podceňoval jej vedomosti a skúsenosti, keď ju nepovažoval za dôležitý prínos len preto, lebo nebola synom, ktorý by ich podniku zabezpečil budúcnosť. Aj keď mala už dvadsaťdva rokov, v mnohých ohľadoch bola strýkovi naďalej vydaná na milosť a nemilosť. Koniec koncov, on je v skutočnosti majiteľom ich starožitníctva a poskytuje strechu nad hlavou nielen jej, ale aj jej mladšej sestre Laure.

„Musím ti vari pripomínať, že než tvoj otec Edward

umrel, požiadal ma, aby som sa o teba postaral, kým nestretnáš muža, ktorý ťa bude podľa mňa hoden?”

Olivii prišlo zle od žalúdka, keď si spomenula na rozhovor s otcom ležiacim na smrteľnej posteli. „Nie, nemusíte, pamätám si to.“

„Tvoj otec ma považoval za najvhodnejšieho radcu, o čo som sa aj pokúsil. No ty si sa teraz zaviazala, že pcestuješ stovky kilometrov na panstvo, kde nikoho nepoznáš, len aby si ocenila domnelú zbierku. Čo vlastne vieš o synovcovi pani Miltonovej? Vieš o ňom aspoň niečo?“

Olivia mlčala.

„Tak ja ti to teda poviem. Každý jeden dodávateľ, obchodník a zberateľ natiahol uši, keď sa rozchýrilo, že Francis Milton umrel. Mladý George Wainbridge je podľa všetkého divoký mladík s pochybnou povestťou. Bohvie, aké typy ľudí prídu na to takzvané spoločenské stretnutie!“

Olivia strácala odvahu, nevedela, ako sa brániť. Odrazu sa cítila úplne nepatrná a bezradná, presne ako dieťa, ktoré hrešia pre zlé správanie. „Bude tam pani Miltonová a dozaista aj...“

„My sme spolupracovali s pánom Miltonom, nie s pani Miltonovou,“ argumentoval strýko. „A keďže jej manžel už nežije, čím je pre nás táto dáma teraz?“

Slabiny Oliviiho plánu, na ktoré sa strýko snažil poukázať, sa stávali jasnejšími. Možno jej vzrušenie z ponuky pani Miltonovej zastrelo úsudok. Nemôže však uznať porážku, nedovolí jej to vlastná hrdosť.

A tak vyrovnala plecia a povedala si, že odpovie sebaisto. „Všetci vedia, že pani Miltonová je jedna z najprominentnejších dám vyberanej spoločnosti. Sám ste predsa tvrdili, že potrebujeme klientov ako ona. Ba čo

viac, bude mojou gardedámou. Naozaj nechápem, čo zlé by sa mohlo za taký krátky čas stať.“

„Nechápeš, čo zlé by sa mohlo stať vo vidieckom sídle?“ uškrnul sa strýko. „Presne preto by som ti to mal zakázať.“

„Som dospelá žena, strýko, nie som naivná. Presne viem, aký typ ľudí tam asi bude. Stretnutie nepotrvá viac než dva týždne. Keď už odhliadneme od oceňovania tej zbierky, celý život som strávila v Londýne a je pravdepodobné, že to tak pôjde ďalej a inú časť sveta ani neuzriem. Dobre viete, ako mi otec stále sľuboval, že keď budem plnoletá, vezme ma na cesty. Už tu nie je, ale svojimi zámermi sa nikdy netajil. Uznajte aspoň to, že dokážem rozmýšľať.“

To strýka umlčalo.

Jej slová neboli márne. Možno zaúčinkovalo, že spomenula jeho nebohého brata. Alebo si uvedomil, že sám môže za to, v akej izolácii sa ocitla.

Strýko Thomas si založil ruky na mohutnej hrudi a niekoľko sekúnd na ňu uprene hľadel. Prižmúril hlboko vsadené oči farby kávy a stroho, úsečne odvetil: „Tak dobre. Rob, ako uznáš za vhodné. Ako si sama povedala, si dospelá žena. No keď sa pustiš do niečoho takého, prijmeš aj zodpovednosť za možné následky. Ja dávam od toho ruky preč.“

Strčil si pod pazuchu kôpku listov, z Russellovho stola schmatol nevelkú debničku a dunivým krokom sa vrátil do prijímacej miestnosti.

Olivia sa trasľavo nadýchla.

Túto bitku nevyhrala, ale ani neprehrala.

Russell sa na ňu pozrel, v očiach sa mu zračila obava. Nepochybne bude držať stranu strýkovi.

Tento vysoký chudý chlapík pracoval pre jej otca je-

denásť rokov. Teraz má tridsaťdva, takže je od nej starší o celú dekádu. Vďaka uhladeným spôsobom a priamej, čestnej povahe sa s ním ľahko komunikovalo, ale vo chvíľach ako táto, keď šlo o profesionálne a rodinné záležitosti, sa ich jedinečný vzťah komplikoval.

„Hovorte,“ povedala napokon a naťahla sa za ľanovou pracovnou zásterou, ktorú si pri príchode pani Miltonovej prevesila cez stoličku. „Viem, že sa už nemôžete dočkať, aby ste mi povedali, čo si o tom myslíte.“

Dobromyseľne sa zasmial, ako mal vo zvyku, vstal zo stoličky a prešiel okolo pracovného stola. Nemal na sebe kabát, štíhly trup mu obopínala tmavozelená menčestrová vesta, široké rukávy ľanovej košele mal vysúkané po lakte. Oprel sa o hranu stola a nohu v čizme si preložil cez druhú nohu. „Viete, že má pravdu.“

Olivia sa k nemu obrátila tvárou. Jeho kučeravé plavé vlasy akoby večne potrebovali podstrihnúť. „Čakala som, že to povie.“

„Myslím to vážne. Meno George Wainbridge je predmetom kadejakých historiek. Bohatý dedič, ktorý nevie, čo s časom a peniazmi. Som toho názoru, že sa vám nič nestane, keď vám bude robiť gardedámu pani Miltonová? Áno, som. Považujem za dobrý nápad zapojiť sa do niečoho s fičúrom ako George Wainbridge? Zrejme nie.“

Olivia si cez plecيا prehodila zásteru. Podráždilo ju, že Russell nevníma túto situáciu tak ako ona. „V tom prípade je dobre, že idem za pani Miltonovou a nie za pánom Wainbridgeom.“

„Ale no tak, Olivia, prečo tá mrzutosť? Len na vás dávam pozor, to je všetko. Veľmi ťažko by som znášal, ak by ste sa ocitli v nepríjemnej situácii.“

Olivia si bleskurýchle uviazala zásteru za chrbtom, vyhýbajúc sa pohľadu na miesto, kde stál Russell. Odo

dňa, čo jej umrel otec, sa medzi ňou a Russellom vytvoril zvláštny vzťah z potreby spolupracovať, aby ich podnik ostal silný. A keďže ho považovala za priateľa, vedel o jej súkromí viac, než by možno mal.

„Ale,“ povedal tichšie, akoby šlo o niečo dôvernú, „aby som vás trochu povzbudil, o tej zbierke viem.“

Olivia prudko zdvihla hlavu. „Naozaj? Viete o zbierke pani Miltonovej?“

Russell prikývol. „Spomínate si, keď sme s vaším otcom prepravovali vázu *Cavesee* do Cloverton Hallu po tom, čo ju doručili? Strávili sme tam dve noci, než sme sa vrátili do Londýna. Ja som tú zbierku nevidel, ale starý Milton nám povedal, že jeho žena má slabosť pre bizarné veci a starožitnosti, vraj ešte väčšiu než on. Povedal, že zbierka obsahuje veľa artefaktov v prirodzenej forme – mušle, drahokamy, a tak ďalej.“

„Nuž, to je povzbudivé, nie?“ Olivia klesla na stoličku vedľa Russellovho pracovného stola, lakťami sa oprela o jeho kraj a bradu si položila na ruky. „Tak či tak, už som sa sľúbila. Nemôžem to vziať späť. Len dúfam, že hodnota zbierky je dostatočne vysoká, aby sa cesta na panstvo vyplatila. Nedoprajem totiž strýkovi tú radosť, že by mal pravdu.“

„Presnejšie povedané, nechcete sa mýliť.“ Russell sa samolúbo uškrnul a potom sa do nej zavrátil modrými očami. „Viem, že vás frustruje, ako sa veci vyvinuli, ale aj tak rozmýšľam, či najlepším spôsobom, ako dokázať, že máte pravdu, je plahočiť sa až do Yorkshiru.“

„Ak to neurobím, ďalšiu príležitosť nedostanem. To viete aj vy.“

Russell pokrútil hlavou a vyrovnal sa. „Nie som si istý, za čím sa vlastne ženiete. Kiežby ste dokázali prijať veci také, aké sú. To si veru vrúcne prajem.“

Aj Olivia chcela byť spokojná. No ako sa tu dá nájsť pokoj? Keďže jej rodičia už nežijú, je vydaná na milosť a nemilosť strýkovým rozmarom. Ba čo viac, strýko mení sen jej otca na niečo, čo ona nespoznáva. A to neznesie. Chce byť slobodná, aby mohla pokračovať v otcovom diele podľa vlastných predstáv, ale jej možnosti a zdroje sú veľmi obmedzené. Preto treba využiť akúkoľvek príležitosť, čo akú nepatrnú či nepravdepodobnú.

„Vo všetkom vás podporím.“ Russell obišiel pracovný stôl a posadil sa k hlavnej účtovnej knihe. „Ak chcete ísť do Yorkshiru, choďte do Yorkshiru. Ale dávajte si pozor. Ľudia, ktorí navštevujú takéto podujatia, sú iní než tí, s ktorými sa stýkame.“

Russellovo varovanie sa jej ozývalo v ušiach, keď vstala a vzala si materiály, ktoré skúmala pri príchode pani Miltonovej. Naozaj verila, že Russell chce pre ňu to najlepšie, lenže v podstate nechápe, ako uvažuje. Čas ukáže, či bola jej snaha márna, ale urobiť to musí – aj keby to mala dokázať iba sama sebe.